

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25CoCsp/62/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117221236
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Behranová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2117221236.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Behranovej a sudcov JUDr. Ľubice Spálovej a JUDr. Petra Dumana v spore žalobcu: R Collectors, s.r.o., so sídlom Dvořákovo námestie 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 50 094 297, zastúpený Advokátskou kanceláriou RELEVANS, s.r.o., so sídlom Dvořákovo námestie 8A, Bratislava, IČO: 47 232 471, proti žalovanému: F. X., nar. XX.X.XXXX, bytom I. XXXX/XXX, XXX XX K., o zaplatenie 1.277,79 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 37Csp/68/2017-66 zo dňa 17. júna 2020, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku II. a závislom výroku III. o náhrade trov konania r u š í a v zrušenom rozsahu mu vec v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výrokom I. uložil žalovanému povinnosť do 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi 1.277,79 eura s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne so sumy 1.277,79 eura od 19.10.2017 do zaplatenia. Výrokom II. vo zvyšku návrh zamietol a výrokom III. žiadnej zo strán sporu nepriznal nárok na náhradu trov konania.

1.1 Právne svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil poukazom na ustanovenia § 52 ods. 1, 2, 488, 489, 491, 494, § 517 ods. 2, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (v ďalšom texte „Občiansky zákonník“), § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 1, 2, zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 497, § 499, § 506 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.

1.2 Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalovaný a právny predchodca žalobcu (Poštová banka, a.s., ktorej práva a povinnosti prešli na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. I/2017 uzavretej dňa 13.6.2017 na žalobcu ako postupníka) uzavreli dňa 10.9.2012 zmluvu o úvere („dostupná pôžička“) č. 8359890912, na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému úver vo výške 2.000,00 eur; poskytnuté finančné prostriedky sa žalovaný zaviazal splácať 72 -mi mesačnými splátkami po 57,29 eura, keď súčasťou splátky bolo aj poistné vo výške 3,29 eura), dátum konečnej splatnosti bol uvedený 10.9.2018. V zmluve bola uvedená ročná úroková sadzba 24,50%, RPMN 27,45%, priemerná RPMN 19,08% s celkovou výškou nákladov 1.769,74 eura. Súd prvej inštancie konštatoval, že úverová zmluva obsahovala povinné náležitosti podľa § 9 zák. č. 129/2010 Z.z.

1.3 Žalovaný uhradil právnemu predchodcovi žalobcu na základe úverového vzťahu sumu 2.240,62 eura (posledná splátka bola uhradená dňa 14.5.2015), z ktorej na poplatky bola započítaná suma 199,61 eura, na úroky bola započítaná suma 1.318,80 eura a na istinu suma 722,21 eura (žalovaná istina predstavovala rozdiel medzi poskytnutým úverom vo výške 2.000,00 eur a započítanými úhradami na istinu 722,21 eura, t. j. 1.277,79 eura). V dôsledku neplatenia splátok úveru riadne a včas právny predchodca žalobcu

listom zo dňa 21.10.2014 vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy v lehote 15 dní. Žalovaný úver naďalej nesplácal, právny predchodca žalobcu preto pristúpil k predčasnému zosplatneniu úveru ku dňu 6.11.2014. Ku dňu zosplatnenia bola výška nesplateného úveru 1.277,79 eura (istina), neuhradené úroky si žalobca uplatnil v sume 918,92 eura, súd prvej inštancie uviedol, že v tejto časti je návrh žalobcu neprehľadný a nepreskúmateľný. Podľa súdu prvej inštancie na špecifikáciu a preukázanie nárokov ohľadom vyššie uvedených úrokov bol žalobca súdom vyzývaný, napriek tomu nepreukázal opodstatnenosť a vznik vyššie uvedených nárokov, nepredložil v tejto súvislosti relevantné doklady preukazujúce ich dôvodnosť. V tejto súvislosti súd upozornil, že nie je úlohou súdu pátrať a na základe dokladov „preukazovať“ žalobcom uplatnený nárok; mal tak vykonať žalobca, resp. jeho právny zástupca - žalobca tak vlastnou vinou svoj návrh čiastočne náležite neodôvodnil, a nepredložil relevantné doklady a dôkazy, na základe ktorých by súd mohol dospieť k opodstatnenosti a oprávnenosti jeho nároku; žalobca teda neuniesol v konaní dôkazné bremeno. Súd preto v tejto časti návrh zamietol.

1.4 V časti nároku na úrok vo výške 24,5% ročne zo zostatku nesplatenj istiny 1.277,79 eura, ktorý žalobca požaduje priznať od 19.10.2017 do zaplatenia (keď do 18.10.2017 je vyčíslený v rámci sumy požadovanej vo výške 918,92 eura, t. j. za obdobie po zosplatnení úveru, súd v tejto časti žalobe nevyhovel), pretože práve vyhlásením predčasnej splatnosti úveru (ku dňu 6.11.2014) nastal stav, kedy žalovaný/spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, a niet dôvodu ani na to, aby žalobca/veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov žalovaným - v opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej inkasoval úroky zo sumy ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil (viď rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/190/2014 zo dňa 30.6.2015).

1.5 Žalobca má nárok na úrok z omeškania vo výške základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky platnej k prvému dňu omeškania (od 16.3.2016 vo výške 0,00%) zvýšenej o 5 percentuálnych bodov, preto súd rozhodol tak, že žalobcovi priznal nárok na úrok z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 1.277,79 eura (dlžná - prisúdená suma) od 19.10.2017 (deň od ktorého ich žalobca požadoval, keď za obdobie do 18.10.2017 ich vyčísliť v rámci požadovanej sumy 918,92 eura, ktorý nárok bol zamietnutý) do zaplatenia. Časť žaloby ohľadom úroku z omeškania vo výške 0,15% ročne zo sumy 1.277,79 eura od 19.10.2017 do zaplatenia súd tiež musel zamietnuť, pretože žalobca požadoval vyšší úrok z omeškania (5,15% ročne), než na aký mal podľa zákona nárok (5,00% ročne).

1.6 O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (v ďalšom texte „C. s. p.“) tak, že ju nepriznal žiadnej zo strán sporu, pretože boli v spore úspešné v podstate v rovnakom pomere - žalobca bol úspešný v časti 58,16%, žalovaný bol úspešný v časti 41,84%. Súd vychádzal pri určení pomeru úspechu/neúspechu z toho, že žalobca žiadal spolu o priznanie sumy 1.277,79 eura ako istiny úveru + 918,92 eura ako vyčíslený úrok, ale súd priznal uplatnený nárok vo výške 1.277,79 eura, pričom vo zvyšku bola žaloba zamietnutá.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu zamietajúceho výroku a závislom výroku o nároku na náhradu trov konania napadol odvolaním v zákonom stanovenej lehote žalovaný z dôvodov ustanovených v § 365 ods. 1 písm. b), písm. f), písm. h) C. s. p.. tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (písm. b), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (písm. f) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (písm. h).

2.1 Vo svojom odvolaní žalobca poukázal na nepreskúmateľnosť rozhodnutia v dôsledku jeho zmätočnosti v časti úrokov do zosplatnenia. Podľa súdu prvej inštancie žalobcovi nárok na úroky vyčíslené v žalobnom návrhu nepatrí, pretože v návrhu nebolo špecifikované, o aké úroky sa jedná. Žalobca poukázal na skutočnosť, že zaslal konajúcejmu súdu dňa 2.2.2018 presnú špecifikáciu nároku, vrátane úrokov, preto tvrdenie o nepreukázaní nároku žalobcu nie je namieste a je namieste takéto rozhodnutie považovať za nepreskúmateľné. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia je tu založená na nedostatku skutkových dôvodov, pričom ide o vady skutkových zistení, o ktoré sú opreté rozhodovacie dôvody (v súvislosti s nepreskúmateľnosťou odkázal na stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR zo dňa 3.12.2015 uverejneného v Zbierke Stanovísk NS a súdov SR 1/2016, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR publikované pod R 111/1998 a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.

zn. 6Sžh/1/2009). Podľa žalobcu je súd povinný vopred oboznámiť procesné strany, okrem iného aj tom, ktoré skutkové tvrdenia považuje za sporné. Tento záver vyplýva z primeranej aplikácie § 300 C. s. p.. Súd však svoju povinnosť informovať žalobcu o tom, že považuje skutočnosť uplatnených úrokov do zosplatnenia za spornú, nesplnil, čím odňal žalobcovi právo riadne uplatňovať jeho procesné práva a možnosť preukázať skutočnosť, ktorú súd považoval za spornú. Od žalobcu pritom nebolo možné objektívne očakávať, že túto skutočnosť má považovať za spornú a na jej preukázanie má vopred povinnosť produkovať dôkazy, ak konajúcemu súdu už nárok špecifikoval. Rozhodnutie súdu je tak pre žalobcu prekvapivé. Procesné práva žalobcu boli porušené tak zásadným spôsobom, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

2.2 Podľa súdu prvej inštancie žalobcovi nepatrí zmluvný úrok po zosplatnení, pričom súd vychádzal z toho, že ide o plnenie zo spotrebiteľského úveru. Žalobca je toho názoru, že súd sa vo svojom zhodnutí právneho a skutkového stavu mylí. Uvedené tvrdenie odporuje zákonu a protiprávne zvyhodňuje konanie spotrebiteľa. Takáto ochrana spotrebiteľa nie len, že nie je primeraná, ale popiera všetky zásady civilného konania, predovšetkým rovnosť strán. Žalobca má nárok na zmluvné úroky. Poukázal pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 29Cdp 2906/2000, podľa ktorého odstúpením od zmluvy o úvere podľa § 506 Obchodného zákonníka nezanikajú všetky práva a povinnosti strán z tejto zmluvy. Zanikajú len tie práva, ktoré mal dlžník podľa zmluvy voči veriteľovi a im zodpovedajúce povinnosti veriteľa. Povinnosť dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky odstúpením od zmluvy nezaniká a veriteľovi teda z tohto dôvodu nemôže vzniknúť podľa ust. § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka nová pohľadávka. Odstúpením sa menia výlučne len podmienky, za ktorých je dlžník povinný uvedenú povinnosť splniť; dlžník naďalej nie je povinný splniť dlh v lehotách a za podmienok stanovených v zmluve, ale na požiadanie veriteľa a v plnom rozsahu (celú dlžnú čiastku s úrokmi). Žalobca považuje za nesprávny výklad Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý vykladá pojem zosplatnenia zánikom pôvodného záväzku, na ktorého miesto nastupuje záväzok úplne nový. Podľa žalobcu zosplatnenie úveru spôsobuje len jedinú zmenu v záväzku, a to v lehote konečnej splatnosti a straty práva platiť v splátkach. Žiaden zákon neupravuje, že zosplatnenie úveru spôsobuje zmenu všetkých zmluvných podmienok. Práve z tohto dôvodu a logickosti výkladu Najvyššieho súdu Českej republiky sa žalobca opiera aj o judikatúru tohto súdu. Vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru je možné označiť rôznymi synonymami, pričom v právnej praxi sa často používa pojem „strata výhody splátok“. Súdom prezentovaná koncepcia je totiž priam absurdná a veriteľa stavia do obzvlášť, v porovnaní s dlžníkom, nevýhodného postavenia. Nie len, že veriteľ nemá v dispozícii vlastné finančné prostriedky z úveru, nakoľko ich dlžník zatiaľ nezaplatil, ale ani za toto obmedzenie nemôže poberať dohodnutý zákonný úrok. V danom konaní bolo preukázané, že žalovaný zostáva dlžný a teda je správny ten záver, že jeho záväzok doposiaľ nezanikol. Keďže nezanikol hlavný záväzok dlžníka nemožno hovoriť o zániku akcesorického zmluvného úroku. Medzi pojmi splnenie záväzku a splatnosť záväzku je pritom markantný rozdiel. Splatnosť záväzku predstavuje len časový moment, v ktorom má nastať ale pritom nemusí aj splnenie záväzku. V konaní bolo preukázané, že k splneniu záväzku nedošlo. Teda až splnením záväzku zaniká i akcesorický vzťah, nie len časovým bodom označujúcim moment, v ktorom dlžníkovi vznikla povinnosť dlh splatiť. Podľa ust. § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, ktorým sa zmluva o úvere riadi, platí, že veriteľ má nárok na úroky z úveru až do času riadnej úhrady poskytnutého úveru. Z obsahu uvedeného ustanovenia, nie je možné dospieť k takému záveru, že veriteľ nemá v prípade zosplatnenia úveru nárok na zmluvný úrok. Ustanovenie § 369 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. upravuje, že pokiaľ je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, vzniká veriteľovi, ktorý si splnil svoje zákonné a zmluvné povinnosti, právo požadovať z nezaplatenej sumy úroky z omeškania vo výške dohodnutej v zmluve, a to bez potreby osobitného upozornenia. Podobne nevyplýva záver súdu ani z ustanovenia § 565 zákona č. 40/1964 Zb., v zmysle ktorého ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Zosplatnenie úveru je právom veriteľa jednostranne zmeniť termín splatnosti úveru z dôvodu, že dlžník poruší svoju povinnosť. Zosplatnenie úveru je tak následkom porušenia povinnosti dlžníka riadne a včas uhradiť splatnú časť úveru, čím dochádza k strate výhody úhrady úveru v splátkach a dlžník je povinný uhradiť celú výšku úveru jednorazovo a nie po častiach. Pokiaľ tak platí, že dlžník je povinný platiť zmluvný úrok vo vzťahu k jednotlivkej splátke až do času jej riadneho splatenia, nie je dôvodný taký výklad, že v prípade zmeny splatnosti jednotlivkej splátky (zosplatnenie úveru) povinnosť platiť zmluvný úrok až do času riadnej úhrady dlžnej sumy zanikla. Veriteľ zosplatnením úveru získava právo disponovať celou sumou požičaných peňazí, avšak s tým neodpadá jeho obmedzenie práva na dispozíciu s istinou úveru, nakoľko k takémuto odpadnutiu obmedzenia dôjde

až celkovým splatením úveru. Výklad, ktorý odbreňuje dlžníka od platenia zmluvného úroku by bol až absurdný, keďže privodením stavu predčasného zosplatnenia úveru z dôvodu porušenia povinnosti dlžníka by sa postavenie dlžníka zvýhodnilo v porovnaní s jeho postavením v prípade, ak by povinnosť neporušil. Takýto výklad tak nie je prípustný. V zosplatnení úveru žalobcom totiž neboli započítané zmluvné úroky, ide len o dlžnú sumu do času zosplatnenia, ku ktorej bol pripočítaný zvyšok dlžnej istiny. Ad absurdum, v prípade nepoctivého dlžníka, by tento zo špekulatívnych dôvodov mohol bezprostredne po čerpaní úveru pristúpiť k neplateniu dohodnutých splátok, čím by spôsobil predčasnú splatnosť úveru a vyhol by sa tak plateniu dohodnutých zmluvných úrokov v sadze určenej trhovými mechanizmami. Nepoctivý dlžník by tak bol viazaný iba na platenie výhodnejších úrokov z omeškania v právnych predpisoch regulovanej výške úrokovej sadzby a súd by zároveň takejto nepoctivosti poskytoval ochranu. Súd pri svojom rozhodovaní nevzal do úvahy tú skutočnosť, že vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru sa týka len istiny úveru. Zmluvný úrok nebol kapitalizovaný do celkovej dlžnej sumy. Súd tak de facto napriek uzatvorenej platnej Zmluve o úvere rozhodol o zániku zmluvnej podmienky v rozpore s platnou právnou úpravou, čím žalobcu bezdôvodne ukrátil o čas zmluvnej odmeny za poskytnutie úveru. Ani sankčný úrok nie je kompenzáciou veriteľa za poskytnutie úveru. Zmluvný úrok je totiž odplatom (cenou) za poskytnutie finančných prostriedkov a tvorí tak ekonomickú podstatu poskytovania finančných prostriedkov ako podnikateľskej činnosti veriteľa. Sankčný úrok nie je a nemôže byť kompenzáciou tejto ceny finančných prostriedkov. Pokiaľ pred časom vyhlásenia predčasného splatenia úveru v prípade omeškania dlžníka s úhradou je možné od neho požadovať tak zmluvný úrok ako i úrok z omeškania, vzniká otázka, z akého dôvodu po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru sa zrazu súdu javí vzťah medzi dvoma úrokmi, zmluvným a zákonným z omeškania iný. Ide o totožné právne i skutkové situácie, ktoré nemožno posudzovať rozdielne. Navyše, súd odmietnutím priznania zmluvného úroku konal v rozpore s právnou zásadou, že nikto nemôže mať prospech z vlastného protiprávneho konania. Ak však zosplatnením úveru dlžník získa nedôvodnú výhodu v tom, že nie je povinný platiť zmluvný úrok, hoci táto skutočnosť je následkom protiprávneho konania dlžníka, súd konal v rozpore s uvedenou právnou zásadou. Žalobca poukázal na prístup NS ČR (napríklad rozhodnutie NS ČR, sp. zn. 32 Cdo 3830/2014, sp. zn. 31 Cdo 2851/1999, 32 Cdo 2782/1999, 29 Cdo 2606/2000, 33 Cdo 113/2008), ktorý nárok na zmluvný úrok po zosplatnení úveru veriteľom priznáva. Za rozhodujúce považuje žalobca rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 16.6.2020, v ktorom NS SR skonštatoval, že existencia zmluvného úroku po zosplatnení je prípustná.

2.3 Žalobca žiadal odvolací súd, aby zrušil prvoinštančné rozhodnutie a vrátil vec na nové prejednanie súdu prvej inštancie, alebo aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C. s. p.), oprávnenou stranou (§ 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 C. s. p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 C. s. p.) a že odvolateľ použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b, h, f C. s. p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 C. s. p.), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 C. s. p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p. á contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, preto je potrebné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušiť a vec v zrušenej časti vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie bolo zaplatenie istiny v sume 1.277,79 eura, dlžných úrokov z istiny v sume 918,92 eura, zmluvného úroku vo výške 24,5% ročne z istiny 1.277,79 eura od 19.10.2017 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5,15 % ročne z nezaplatennej istiny 1.277,79 eura od 19.10.2017 do zaplatenia, keď z dôvodu riadneho nesplácania úveru poskytnutého žalovanému právny predchodca žalobcu vyhlásil úver za predčasne splatný.

6. Predmetom odvolacieho konania je s prihliadnutím na odvolacie dôvody žalobcu preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie v rozsahu napadnutého výroku II., ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu v rozsahu dlžných úrokov uplatnených žalobcom v sume 918,92 eura, v rozsahu zmluvného úroku vo výške 24,50 % ročne zo sumy 1.277,79 eura od 19.10.2017 do zaplatenia a časti úroku z omeškania vo výške 0,15 % ročne zo sumy 1.277,79 eura od 19.10.2017 do zaplatenia.

7. Z obsahu spisu a napadnutého rozsudku odvolací súd zistil, že medzi stranami nebolo sporné, že podľa úverovej zmluvy uzavretej dňa 10.09.2012 bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 2.000 eur s ročnou úrokovou sadzbou 24,50 %, ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť mesačnými splátkami po 57,29 eura do 10.9.2018. V dôsledku riadneho nesplácania úveru právny predchodca žalobcu vyhlásil úver za predčasne splatný ku dňu 6.11.2014.

8. V súvislosti s odvolacou námietkou žalobcu, týkajúcou sa nároku na zaplatenie 918,92 eur, ktorý súd prvej inštancie nepriznal, odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého zamietajúceho výroku v tejto časti je nejasné a nepresvedčivé, nespĺňa ustanovením § 220 ods. 2 C. s. p. stanovené náležitosti. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa touto časťou uplatneného nároku žalobcu riadne nezaoberal a nevyrovnal sa dostatočne so skutkovými tvrdeniami obsiahnutými v špecifikácii nároku zo dňa 2.3.2018 (č.l. 35 - 41). Odvolací dôvod uplatnený žalobcom v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) C. s. p. je preto daný.

9. Žalobca svoje odvolanie odôvodnil aj poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. h) C. s. p. tým, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Pod právnym posúdením je potrebné rozumieť činnosť súdu, pri ktorej sa zo skutkových zistení vyvodzuje právny záver a aplikuje konkrétna právna norma na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov sa jedná vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových zistení vyvodil nesprávny právny záver.

10. Základnou právnou otázkou, ktorú bolo v tejto súvislosti potrebné vyriešiť v odvolacom konaní s poukazom na odvolaciu námietku žalobcu, bola otázka danosti nároku na zaplatenie zmluvného úroku po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru.

11. Odvolací súd tu konštatuje, že priamo sa k otázke nároku na úroky po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru vyjadril Najvyšší súd SR až vo veci sp. zn. 5 Cdo 42/2020 zo dňa 16. júna 2020, keď dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinnosti dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Poukázal na to, že zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka, či zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru, pričom Obchodný zákonník, ani Občiansky zákonník, nemodifikuje moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výšku v prípade omeškania dlžníka s platením úveru ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplátou za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania. Najvyšší súd ďalej poukázal na to, že zosplatnenie je inštitút slúžiaci ochrane veriteľa, podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná, veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena, záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Pre spotrebiteľa je však nevýhodné, aby platiť úroky až do zaplatenia istiny a dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny, jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, to znamená, že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere.

12. Podľa Čl. ods. 2 C. s. p. je právna istota stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

13. Rozhodovanie v súlade s ustálenou súdnou praxou je naplnením požiadavky spravodlivého procesu a princípu právnej istoty Ustálená rozhodovacia prax má byť vytváraná najvyššími súdnymi autoritami. Takouto najvyššou súdnou autoritou nepochybne je aj Najvyšší súd Slovenskej republiky.

14. S poukazom na citované ustanovenie Čl. 2 ods. 2 prvá veta C. s. p. sa odvolací súd stotožňuje s vyššie uvedenou argumentáciou Najvyššieho súdu SR a konštatuje, že súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí vychádzal z odlišného právneho názoru (avšak až do uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu prevládajúceho v rozhodovacej činnosti krajských súdov i súdov nižšieho stupňa), čím jeho rozhodnutie v napadnutej časti zmluvných úrokov po zosplatnení úveru vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

15. Z obsahu spisového materiálu jednoznačne nevyplýva, akú sumu mal žalovaný zaplatiť z dôvodu zmluvného úroku ako ceny peňazí do konečnej splatnosti úveru - teda do 10.09.2018 a akú sumu z uvedeného dôvodu zaplatil. Až po zistení uvedených skutočností - pričom dôkazné bremeno spočíva na žalobcovi - za dohodnuté obdobie splácania úveru je možné zistiť, akú sumu je ešte žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi z dôvodu zaplataenia zmluvného úroku odo dňa predčasnej splatnosti úveru do zmluvne dohodnutej konečnej splatnosti úveru.

16. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) C. s. p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

17. Podľa § 391 ods. 1 C. s. p., ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

18. Podľa odvolacieho súdu je intenzita nesprávnosti konania súdu prvej inštancie v takej miere, že došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces, pričom dané pochybenie nie je možné napraviť v odvolacom konaní. Odvolací súd preto poukazom na uvedenú argumentáciu rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku II. a závislom výroku III. o náhrade trov konania z dôvodov uvedených v § 389 ods. 1 písm. b) C. s. p. zrušil a podľa § 391 ods. 1 C. s. p. vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

19. Podľa § 391 ods. 2 C. s. p., ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právny názorom odvolacieho súdu.

20. Podľa § 391 ods. 3 C. s. p., ak odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a vráti mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je povinný v odôvodnení rozhodnutia uviesť aj to, ako má súd prvej inštancie vo veci ďalej postupovať.

21. Po vrátení veci súd prvej inštancie vec opätovne preskúma v zrušenom rozsahu a v tomto rozsahu sa bude zaoberať vecnou a právnou dôvodnosťou žalobcom uplatneného nároku na dlžné úroky vyčíslené v sume 918,92 eura, pričom preskúma vyššie uvedenú žalobcom doručенú špecifikáciu. V otázke nároku na úroky po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru sa bude riadiť právnym názorom vyjadreným Najvyšším súdom SR v rozhodnutí sp. zn. 5 Cdo 42/2020 zo dňa 16. júna 2020. Odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že dôkazné bremeno spočíva na žalobcovi. Súd prvej inštancie vykonané dokazovanie komplexne vyhodnotí, následne vo veci opätovne rozhodne a svoje rozhodnutie náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 C. s. p. riadne odôvodní s prihliadnutím na konkrétne zistenia vo veci.

22. Súd prvej inštancie súčasne rozhodne aj o trovách prvoinštančného a odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C. s. p.).

23. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie vydal pomerom hlasov 3:0, t. j. jednomyseľne (§ 393 ods. 2 C. s. p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).
Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.).
Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).
Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).
Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).
V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).